

υπάρχουν διάφορες απαντήσεις. Ο δρόμος αυτός, είναι δύσκολος. Όπως επίσης το άλλο ακανθώδες ερώτημα, του πως συγκρατήθηκαν οι θιγμένοι, από την προσωπική εκδίκηση.

Ασφλώς, η βία δεν είναι λύση, σε μια κοινωνία ευνομούμενη. Πολύ δε περισσότερο, δεν αποτελεί τρόπο επίλυσης διαφορών. Η βία δεν είναι παρά ένα σκοτεινό καταφύγιο και συχνά, ένα δρομολόγιο χωρίς επιστροφή. Η κλιμάκωση της είναι απρόβλεπτη. Στο σκληρό π.χ. Ιρλανδικό κόσμο, η τιμωρία για τον «χαφιέ», ήταν πυροβολισμός στο γόνατο. Η ζημιά ήταν τέτοια που συνόδευε πάντα τον πυροβολημένο. Ήταν πλέον η ταυτότητά του και ήταν πολύ εμφανής.

Για να χρησιμοποιήσουμε πάντως μια έκφραση της εποχής, ακόμα και στα σωφρονιστικά ιδρύματα υπάρχουν κόκκινες γραμμές. Οι παιδεραστές, ιδιαίτερα οι κατά συρροή και εξακολούθηση είναι μια ελάχιστα δημοφιλής φυλή εκεί μέσα. Πέρα από την όποια ποινή θα εισπράξει ο προφυλακισθείς παιδόφιλος, η παραμονή του σε οποιοδήποτε κελί της χώρας, θα είναι πιθανότατα ένας καθημερινός Γολγοθάς.

Προχείρως να υπενθυμίσω την περίπτωση του Μαν. Δουρή εξ' Αργολίδος. Το γεγονός ότι δεν θα μάθουμε ποτέ, ίσως, αν αυτός ήταν ο βιαστής και ο παιδοκτόνος, όπως και τι ακριβώς συνέβη, στη συνείδηση της φυλακής ήταν ένοχος. Έτσι το μαρτύριό του ξεκινά από την κλούβα, όπου πέφτει το πρώτο «βρωμόξυλο» από συγκρατούμενους, οι συνοδοί δεν πρόλαβαν να αντιδράσουν και τελειώνει με τον απαγχονισμό του. Δεν μάθαμε ακόμα αν αυτοκτόνησε ή αν «τον αυτοκτόνησαν». Αυτό που κρατάμε, για κάποιους που κατηγορούνται για τέτοιου είδους εγκλήματα, είναι, ότι η κοινωνία της φυλακής τους ταπεινώνει, τους εξευτελίζει.

Δεν γνωρίζω αν τούτο αποτελεί δικαιοσύνη, μήτε αν θα βοηθήσει να επουλώσουν τις πληγές τους, όλα τα θύματα. Δεν παύει όμως να είναι μια πραγματικότητα. Είναι η ίδια πραγματικότητα, που βίωσε Μουσουλμάνος κατηγορούμενος για βιασμό στην βορειοανατολική Ινδία, όταν χιλιάδες πολίτες εισέβαλαν στη φυλακή υψίστης ασφαλείας και αφού τον άρπαξαν από το κελί του, τον περιέφεραν γυμνό στους δρόμους και στο τέλος τον λιντσάρισαν.